

Nhà văn Cổ Long

Thông tin ebook

Tên sách: Cổ Long Luận

Tác giả: Cổ Long

Thể loại: Tùy bút

Nguồn: <http://www.vietkiem.com>

Dịch giả: Lê Khắc Tường

Chuyển sang ebook (TVE): santseiya

Ngày hoàn thành: 14/01/2010

Nơi hoàn thành: Việt Trì - Phú Thọ

<http://www.thuvien-ebook.com>

MỤC LỤC

CỔ LONG LUẬN VỀ TÌNH BẠN

CỔ LONG LUẬN VỀ CỬU HẬN

CỔ LONG LUẬN VỀ TỊCH MỊCH

CỔ LONG BÀN VỀ TÀI PHÚ VÀ KHOÁI LẠC

CỔ LONG BÀN VỀ SÁCH LƯỢC

CỔ LONG BÀN VỀ UỐNG RƯỢU

CỔ LONG LUẬN VÕ HIỆP

CỔ LONG LUẬN VỀ THỐNG KHỔ VÀ TỬ VONG

CỔ LONG LUẬN VỀ NHÂN TÍNH

CỔ LONG NHÂN SINH LUẬN

CỔ LONG LUẬN TÌNH CẢM

CỔ LONG LUẬN VỀ NAM NỮ

CỔ LONG LUẬN VỀ TÌNH BẠN

Cái thứ can đảm tương chiếu, sống chết một nơi, giữa đàn ông với nhau, có lúc còn vĩ đại, còn cảm động hơn cả ái tình!

Trên đời này có thứ gì còn làm người khác ấm áp hơn tình bạn sao? Ham rượu khó kiếm, ham bạn bè càng khó hơn.

Bạn bè là bạn bè, nhất định không thể có thứ gì thay thế nổi, nhất định không thể có thứ gì hình dung nổi... Dù cho hết cả mai khô trên thế giới này, thêm vào đó tất cả bông hoa trên thế giới này, cũng không thể sánh được với tình bạn thơm tho và mỹ lệ.

Ông muốn kết bạn với ai, phải hiểu tính tình của y ra sao, nếu y có khuyết điểm, ông nên tha thứ cho y.

Một người đang lúc đau khổ, nếu không đem bạn bè ra hỏi con thì còn đem ai ra bây giờ? Nếu bạn bè không thông cảm được cho y, còn ai thông cảm được cho y?

Bạn bè là bạn bè, bạn bè không thể chia ra làm hai loại xấu tốt, bởi vì bạn bè chỉ có một loại. Nếu ông làm chuyện không phải với tôi, bán đứng tôi, ông chẳng phải là bạn bè của tôi, ông chẳng xứng nói đến hai chữ đó.

Trên đời này không những có bạn bè can đảm tương chiếu, mà còn có kẻ thù can đảm tương chiếu. Kẻ thù và bạn bè khác nhau, cũng giống như sự phân biệt giữa chết và sống.

Một người còn chịu đi kiếm rượu cho người bạn cũ uống, người đó đại khái vẫn còn thuốc chữa.

Nếu ông đã cho rằng người này là bạn của ông, thì người này vĩnh viễn là bạn của ông.

Chỉ cần mọi người chân chính hiểu được tình bạn tồn tại, thì chẳng cần phải nói gì thêm. Rượu ngon khó được, bạn hiền càng khó gặp.

Kết bạn không phải nhất định phải tìm người nào có thể hỗ trợ lợi dụng nhau.

Tình bạn tích lũy, tình yêu đột ngột. Tình bạn ắt phải qua một đoạn thời gian được khảo nghiệm, tình yêu thường thường phát sinh trong

khoảnh khắc.

Tình nhân tuy thường thường mới mẻ thì tốt, nhưng bạn bè thì cũ mới tốt.

Con người, chỉ có trước mặt bạn bè thân nhất, mới làm những chuyện sai lầm. Bởi vì chỉ những lúc đó, tâm tình của y mới buông thả ra, không những quên đi đề phòng người khác, mà còn quên đi đề phòng chính mình.

Có những trường hợp giữa người với người, làm như là nam châm vậy, gặp nhau là khó mà phân khai ra, đại khái cũng như người ta nói duyên phận.

Sống có vui gì, chết có sợ gì, được một tri kỷ, chết cũng không uổng.

Bạn bè quý ở hiểu nhau, chỉ cần y thật lòng kết giao, mình còn thắc mắc gì đến việc y dùng tên thật hay tên giả.

Chết không chừng chẳng đau đớn gì, nhưng cái đau khổ bị bạn bè bán đứng, lại làm cho bất kỳ ai cũng không chịu nổi.

Chân chính là bạn cũng giống như chân chính là kẻ thù, bình thường không dễ gì nhận ra. Bọn họ đều là những người bình thời ông không ngờ tới.

Trên đời này chỉ có một chuyện không thay đổi, đó là tình bạn chân chính.

Bạn bè khó được, đối thủ can đảm tương chiếu lại càng khó tìm. Muốn tìm một người bạn làm mình tôn kính không phải là khó, muốn tìm một kẻ thù mình tôn kính mới là khó hết sức.

Giữa bạn bè với nhau hồ tương tôn kính, dĩ nhiên là quý, nhưng giữa thù địch với nhau mà tôn kính, lại càng khó thấy, càng làm người ta cảm động.

Người có bạn bè quả thật giàu có hơn là người có tiền, và càng khoái lạc hơn.

Đụng vào tiền và đàn bà, rất nhiều bạn bè đều sẽ biến thành oan gia.

Hiếu một người sâu xa nhất, thường thường là kẻ thù của y!

Tại sao người ta lại hay đi lừa gạt một người tín nhiệm vào họ

nhất?

Một người thường thường sẽ vào một lúc thật kỳ quái, ở một chỗ thật kỳ quái, cùng một người mình không ngờ được, biến thành bạn bè với nhau, thậm chí là chính bọn họ cũng không biết cái thứ tình cảm đó ở đâu lại.

Nếu ông muốn người khác thật lòng với mình, ông cũng phải đem thật lòng lại đổi cho người ta.

Bất kể bạn của ông là tốt hay xấu, chỉ cần y là bạn của ông, ông không nên thui cho y một dao ở đằng sau.

Một người mà bán đứng được mình thì dĩ nhiên cũng bán đứng được người khác.

Đối thủ cao quý, so với bạn bè cao quý lại càng khó có được.

Châu quang bảo khí thịnh cực cả một thời, đã thành hoàng hoa trong một đêm, vì vậy soi sáng cả thiên cổ, chỉ có hai chữ nghĩa khí thế thôi.

Bạn bè không nhất định đều là bạn thật tình, nhưng cừu địch thì vĩnh viễn tuyệt đối là cừu địch. Vì vậy nếu kẻ thù của ông đối với ông biểu lộ tình cảm gì, tình cảm đó là thứ chân thực, không chừng còn chân thực hơn cả giữa bạn bè. Giữa bạn bè với nhau, nhất là bạn thân nhất, rất có thể chỉ có thân mật mà không có tôn kính, nhưng giữa kẻ thù địch lẫn với nhau, rất có thể chỉ có tôn kính, không hề có khinh thị.

Từ bạn bè biến thành kẻ thù, đó là chuyện đáng sợ nhất, bởi vì y hiểu ta rất nhiều, thậm chí ngay cả chuyện mình đi cầu dùng bao nhiêu giấy chùi, không chừng y còn biết.

Bạn bè ty bỉ, còn đáng sợ nhiều hơn cả kẻ thù chính trực.

Người không có bạn bè, sống không phải cũng không khác gì chết bao nhiêu.

Có những người và người với nhau, như ánh sao xẹt, dù chỉ gặp nhau trong khoảnh khắc, cũng phát xuất ra tia sáng làm người ta chói mắt.

CỔ LONG LUẬN VỀ CỪU HẬN

Nếu mình đã yêu một người nào rồi, lúc hận sẽ hận y càng sâu hơn.

Nếu trong lòng ta không có tình yêu, chỉ có cừu hận, địa ngục đang ở trong lòng ta đấy.

Nếu trong lòng mình không có tình yêu, chính mình cũng đang ở trong địa ngục.

Cừu hận cũng như mắc nợ vậy, mình hận người nào, cũng như chính mình đã mắc phải món nợ, trong lòng càng có nhiều cừu hận, thì mình sống trên đời này, vĩnh viễn không có ngày nào được sung sướng.

Cừu hận, vốn là thứ tình cảm nguyên thủy, đơn thuần.

Cừu hận là sau này, vì vậy mỗi người đều có thể hận sai, chỉ có tình yêu mới vĩnh viễn không bị sai.

Cừu hận đem đến cho con người, chỉ là thống khổ và hủy diệt, tình yêu mới vĩnh hằng.

Cừu hận! Có lúc thậm chí ngay cả lực lượng của tình yêu cũng không bì lại với cừu hận!

Cừu hận không như tình yêu, cừu hận không phải là trời sinh ra.

Cừu hận vốn không phải trời sinh, nhưng nếu cừu hận đã mọc rễ trong lòng mình rồi, trên đời này không có thứ lực lượng nào có thể nhổ nó ra khỏi.

Cừu hận không phải là một thứ tình cảm tuyệt đối, trong ý thức của cừu hận, có lúc cũng bao gồm cả thông cảm và tôn kính. Chỉ tiếc là kẻ thù khả ái không nhiều, kẻ thù đáng được tôn kính lại càng ít hơn.

Đố kỵ và hoài hận là thứ tình cảm cường liệt nhất trên đời, nhất là ở trong lòng đàn bà, còn cường liệt hơn cả tình yêu nhiều. Giữa đàn bà với nhau, đố kỵ và cừu hận vĩnh viễn không thể nào tiêu giải được. Đàn bà nếu hận một người đàn bà khác, nhất định sẽ hận cả đời.

Yêu và hận không giống nhau nhất ở chỗ, yêu có thể làm người ta nhìn được tương lai, làm cho người ta có đầy hy vọng vào tương lai. Hận chỉ làm người ta nghĩ về quá khứ những điều thống khổ đã xảy

ra.

Người ta thường nói, yêu càng sâu hận càng dữ. Lúc yêu sâu đậm rồi, hận không thể vò nát hai người nhập vào một khối, lúc hận dữ rồi, lại hận không thể băm nát thi thể xương cốt thành tro.

Khoảng cách giữa hận và yêu, vốn chỉ có một đường chỉ, yêu càng đậm, hận càng cường liệt.

Đối với một người hận mình càng làm ra vẻ không để ý gì cả, thường thường càng làm cho người đó thêm phần hận.

o O o

CỔ LONG LUẬN VỀ TỊCH MỊCH

Tịch mịch! Tịch mịch đáng sợ. Một người đang chân chính tịch mịch lại say sưa, sẽ như đang bị chết đuối, chỉ cần vớ được cái gì có thể vớ được, sẽ nhất định không muốn buông tay ra. Nhưng cái mà y vớ phải, thường thường lại làm cho y càng chìm xuống nhanh hơn.

Cái loại tịch mịch đáng sợ nhất, chính là cái tịch mịch của người đàn bà lúc về già.

Chân chính tịch mịch sẽ ra làm sao? Không chừng không ai nói ra được, bởi vì lúc đó mình không biết mình đang nghĩ gì.

Cô độc và tịch mịch, vốn rất thích hợp với tư tưởng.

Một người dù đã quen với cô độc và tịch mịch, nhưng có lúc cũng cảm thấy có lúc khó chịu đựng được, y bỗng hy vọng có người nào đó bên cạnh, bất kể là ai cũng tốt, càng thô tục vô tri càng tốt, bởi vì hạng người đó không đựng được tới cái thống khổ trong nội tâm sâu thẳm của y.

Cái điều đáng hận nhất trên thế giới này chính là tịch mịch.

Có lúc tịch mịch còn khó chịu đựng hơn cả cái chết, nếu không vậy, thì sao trên đời này có biết bao người đã chết vì tịch mịch?

Tịch mịch là gì nhỉ? Một người sống một mình, không ai ngồi uống rượu nói chuyện chơi với mình, tịch mịch muốn chết luôn. Tâm sự không ai biết, bạn bè tuy cả đám đó, nhưng lại không có ai để thổ lộ được tâm sự, tịch mịch muốn chết luôn. Đây không phải tịch mịch, đây chẳng qua mình cảm thấy tịch mịch thế thôi. Chân chính tịch mịch là một thứ không hư thâm nhập vào cốt tủy, một thứ không hư làm mình phát cuồng lên. Dù đang nghe có tiếng hoan hô ầm ĩ, cũng thấy trong lòng không hư, hoang mang và như mất gì.

o O o

CỔ LONG BÀN VỀ TÀI PHÚ VÀ KHOÁI LẠC

Tác dụng của dục vọng và tài phú trên một người, giống như giấm và nước. Nước thêm chút giấm vào nhất định sẽ chua; có dục vọng và tài sản vào, một người nhất định sẽ biến ngay.

Mình muốn kiếm nhiều tiền, phải tiêu cho nhiều vào, chỉ có người biết tiêu tiền mới kiếm được tiền.

Trên đời này nếu có một thứ tiếng nghe còn kêu hơn cả một đỉnh vàng, đó là hai đỉnh vàng.

Một người luôn luôn làm cho mình cười được, dĩ nhiên là không dễ dàng gì, nếu còn làm cho người khác cười được, mới chân chính là vĩ đại.

Cười, cũng như nước hoa, không những làm cho mình thơm tho, còn làm cho người khác dễ chịu. Nếu ta có thể làm cho người khác cười một tiếng, dù có làm chuyện ngu xuẩn thì có sao đâu?

Trên đời này, đa số người vốn sống là vì cho người khác... có người sống vì những người mình yêu, có người vì những người mình hận... hai hạng người này đều thống khổ như nhau. Trên đời này, vốn không có được bao nhiêu người chân chính khoái lạc.

Con người ta lúc gặp phải khốn nạn và bất hạnh, nước mắt không giải quyết được vấn đề. Chỉ có tiếng cười mới là vũ khí tốt nhất để đối phó với khốn nạn và bất hạnh.

Cười, thường thường là một thứ vũ khí, thậm chí còn sắc bén nhất nữa.

Thì ra được đau khổ vì người mình thương, cũng là một thứ sung sướng, chỉ phải là trên đời này, có mấy người hưởng thụ được cái thứ sung sướng đó?

Sung sướng vốn là thứ gì rất kỳ quái, không hề vì mình chia cho người khác mà bị ít đi. Có lúc ta chia nó cho mọi người càng nhiều chừng nào, mình được lại càng nhiều chừng đó.

Nếu sung sướng là một người “bình phàm”, thì nhất định đã quá hạnh phúc sung sướng rồi. “Bình phàm” từ thuở nào đến giờ, thượng

để đã ban cho ta cái quyền lợi đó, nhưng chúng ta lại bỏ bê nó, không muốn nó.

Sung sướng nhất trên đời này, chính là người ngu muội. Bởi vì y không phải chịu đựng cái tịch mịch mà người thông minh phải trải qua, với lại, dù y thường bị người ta lừa gạt, nhưng y không vì vậy mà mất đi gì cả, cũng như người đi trêu đùa người khác thật ra cũng sẽ không lấy được gì về cho mình vậy.

o O o

CỔ LONG BÀN VỀ SÁCH LƯỢC

Chỗ nguy hiểm nhất chính là chỗ an toàn nhất.

Ráng sức tìm cách làm cho người ta khi dễ mình, nhưng tuyệt đối đừng khi dễ kẻ địch.

Cao thủ tương tranh chỉ đánh cú đầu mới chân chính là cú trí mệnh. Đánh một cú xong, khí thế đã suy, lòng tin tưởng nhất định giảm đi, muốn thanh thêm cũng khó.

Bất cứ người nào dù thông minh đến đâu, trong lòng thấy sợ sẽ biến thành ngu xuẩn. Vì vậy nếu ta muốn đánh ngã người nào, cách tốt nhất là làm cho y tự mình cảm thấy sợ hãi trước, như vậy chẳng cần mình ra tay, y đã tự đánh ngã mình rồi.

Nếu một người ngay cả chính mình còn khinh thị mình, thì làm sao còn mong người khác xem trọng mình được.

Vũ khí có đáng sợ hay không, chủ yếu còn xem nó nằm trong tay ai. Cao thủ tỷ thí chiêu thức, võ công hơn thua dĩ nhiên là mấu chốt của thắng bại, nhưng lúc xuất thủ, phán đoán có chính xác hay không, lại càng là nguyên tố trí mệnh hơn.

Lấy răng đèn răng, lấy máu đèn máu, đấy vốn là quy luật cổ lão nhất trong giang hồ.

Kế hoạch ty tử, thường thường cũng dễ thành công nhất.

Có thể “hậu phát chế nhân”, nhất định là đáng sợ hơn “tiên phát chế nhân”.

o O o

CỔ LONG BÀN VỀ UỐNG RƯỢU

Rượu ngon hay dở, không phải ở chính nó, mà là do bạn có tâm tình gì lúc uống.

Một người ôm nỗi thống khổ, dù rượu ngon bậc nhất thiên hạ, uống vào cũng đắng.

Một người đàn ông khi mời người khác uống rượu mừng (hôn lễ), chính là biểu thần đòi y đã bắt đầu từ từ trả nợ.

Rượu là thứ thật kỳ diệu, lúc mình càng không muốn bị uống say, mình càng bị say lệ, đến lúc muốn say, ngược lại say không được.

Sống chết chuyện nhỏ, uống rượu chuyện lớn.

Đời sống con người bao nhiêu là chuyện bất bình, chỉ muốn say sưa không tỉnh dậy, tội hận quá đi là hận!

Mỗi người chiến thắng xong rồi, có lúc cũng cảm thấy như ly rượu không. Rượu trong ly đã hết, người chiến thắng rồi, bao nhiêu đầu chí và dục vọng trong người, cũng như rượu trong ly, bỗng hết sạch.

Người đã uống rượu rồi, giọng nói đặc biệt lớn hơn một tý. Bọn họ cứ ngỡ mình hạ thấp giọng lắm, nhưng người khác thì bị bọn họ la hét muốn chết luôn.

Nghe nói rượu còn thêm đàn bà vào nữa, sẽ làm cho hạng người nào đó quên mất đi những thứ thống khổ nào đó.

Rượu không thể giải quyết được thống khổ của người ta, nhưng làm cho người ta tự lừa gạt được mình.

Trong phòng một người đàn ông nếu không có rượu, người đàn ông đó là thứ đàn ông gì? Không uống rượu không thể là đàn ông! Dù chính y không uống, cũng phải nên để đó cho người khác uống.

Một người uống rượu một mình vô vị hết sức. Một người biết uống rượu và một người uống một ly là say, uống rượu với nhau cũng vô vị như vậy. Một người lăm bắm một mình vô vị làm sao, nhưng nói chuyện với một người ăn nói vô duyên mặt mày vô vị lại càng vô thú. Trên đời này có bao nhiêu chuyện như vậy.

Bất kể uống rượu tỉnh lại rồi sẽ chán nản tiêu trầm ra sao, lúc uống

rượu vẫn cứ khoái lạc.

Uống rượu với một người uống không say thật là nhạt nhẽo làm sao, bởi vì một người thích uống rượu hy vọng người khác sẽ say trước mình, như vậy mới có chuyện cười để xem, cũng khoe tài mình tửu lượng như biển.

Đàn ông uống rượu có đàn bà bên cạnh, hình như say nhanh hơn sao đó, nhất là đàn bà đẹp.

Một người lúc muốn say thật, sẽ say rất nhanh, bởi vì y không say cũng làm bộ say. Điều nhất là, một người nếu muốn say, thì một hồi thường thường ngay cả y cũng không rõ mình đang giả say hay là say thật.

Rượu tuy có thể làm người ta sinh ra hào khí, cũng có thể làm người ta mất đi kinh khí.

Rượu là cái vỏ, như cái vỏ trên người con ốc sên, có thể để mình chui vào đó trốn. Rồi thì dù người khác có đập lên, mình cũng chẳng phải thấy.

Lời nói say thường thường là lời nói thật, chỉ tiếc là người đời không thích nghe lời nói thật.

Đánh bạc, đàn bà, rượu! Ba chuyện đó bỏ vào một nơi, còn ai có thể giữ cho đầu óc tỉnh táo?

Ngàn vàng dễ có, tướng giỏi khó cầu. Người uống rượu tuy nhiều, chân chính có thể tự xưng là đại tướng, không có bao nhiêu người.

Tôi thường cho rằng, một người còn ăn được, uống được, là người có phúc khí.

Không uống rượu, cũng chẳng sao, chỉ bất quá thấy ngày tháng thành ra dài hơn một chút, bạn bè hình như ít hơn đi một chút.

Trên đời này chỉ có một thứ chất lỏng trân quý, đó là rượu. Chỉ có rượu mới làm người ta quên những chuyện không nên nghĩ tới. Mà cái bi ai nhất của con người là, cứ đi nghĩ những chuyện không nên nghĩ. Trừ “chết” ra, chỉ có rượu mới làm cho người ta quên được những chuyện đó.

Nếu một người có thể đem cái xúc cảm và bạn bè của mình cùng cộng hưởng, dù không có rượu cũng hưng trí lắm.

Trời nếu không thích rượu, tửu tinh không ở trên trời, đất nếu không thích rượu, đất không có tửu tuyến. Trời đất đã thích rượu, thì thích rượu không xấu hổ trời.

o O o

CỔ LONG LUẬN VÕ HIỆP

Chỉ có máu tươi mới làm kích phát lên cái dã tính nguyên thủy trong con người... tình dục và cừu hận, những thứ khác hoặc cũng có thể, nhưng không trực tiếp như máu tươi.

Mỗi con người luyện võ, võ công luyện đến mức đăng phong rồi, đều cảm thấy rất tịch mịch, bởi vì đến lúc đó, y khó mà tìm ra được đối thủ. Vì vậy, có người không tiếc cầu cho mình thua, bởi vì y cảm thấy, chỉ cần mình gặp được một kẻ đối thủ chân chính, dù có bị thua đi chăng nữa, cũng là khoan khoái lắm.

Muốn trong tay không có vòng, trong lòng cũng không có vòng, đến mức độ vòng tức là ta, ta tức là vòng, đã không còn xa lắm. Vũ học chân chính đến mức đăng phong, là có thể hiểu được tạo hóa, đến mức không có vòng, không có ta, vòng và ta đều quên cả, đấy mới thật là vô sở bất chí, vô kiên bất tồi (không đâu là không tới, không có gì cứng mà không phá vỡ được)!

Ai quy định rằng tiểu thuyết võ hiệp phải viết ra như vậy như vậy, mới coi là tiểu thuyết võ hiệp chính tông? Tiểu thuyết võ hiệp cũng như các loại tiểu thuyết khác vậy thôi, chỉ cần mình hấp dẫn được độc giả, làm cho độc giả bị nhân vật câu chuyện làm cảm động, thì coi như ta đã thành công rồi.

Người không sợ chết, chính là người đáng sợ nhất, võ công không sợ chết, chính là thứ võ công đáng sợ nhất.

Từ xưa đến giờ, cao thủ võ lâm chân chính, đều qua lại một mình, không bị ảnh hưởng một ai, một người nếu không có tính cách gì độc đáo, thì làm sao luyện được võ công độc đáo nổi?

Hiểu cách dùng đao giết người, cũng không có gì khó, muốn hiểu làm sao dùng đao cứu người, mới là chuyện khó.

Giá trị chân chính của một thứ binh khí, không phải ở chính bản thân nó, mà là ở chuyện nó làm được.

Đao nhìn không thấy, mới là thứ đao đáng sợ. Làm cho người khác không thấy được chân chính diện mục mình ra sao, mới là kẻ đáng sợ.

Thanh đao doạ được người ta, thường thường là thứ không thấy được. Bởi vì đợi đến lúc mình thấy nó, thì đã quá muộn.

Vũ công chân chính vĩ đại, không phải là chỉ lấy cái thông minh và chịu khó ra mà luyện được. Ta phải nhất định có một tấm lòng vĩ đại, mới luyện được võ công chân chính vĩ đại.

Thanh danh của những tay võ lâm đại hào, vốn là dùng máu và nước mắt đổi lấy.

Kiểm, cũng giống như đàn bà vậy, mình muốn nó phục tùng mình, mình phải nhất định toàn tâm toàn ý với nó, nếu không nó sẽ bán đứng mình. Một người bị đàn bà bán đứng hai trăm lần rồi, còn có thể tìm người đàn bà thứ hai trăm lẻ một, nhưng y bị kiếm bán đứng một lần, là chỉ có nước chết!

Tình tiết biến hóa ly kỳ, không còn có cái hấp dẫn trong tiểu thuyết võ hiệp. Nhưng cái xung đột giữa tính tình con người vĩnh viễn có sức hấp dẫn.

Kiểm là thứ ưu nhã, thuộc về hạng quý tộc, đao thì phổ biến, được bình dân hóa. Những thứ liên quan về kiếm có thể là trong cung đình, trong thâm sơn, trên đám mây trắng. Nhưng đao thì có liên hệ thân thiết với đời sống con người. Kỳ quái là, trong lòng mọi người, đao lại tàn bạo thảm liệt hung hãn dã man cương dũng hơn kiếm.

Chiêu thức người ta không thấy được, dù gì cũng làm cho người ta không thể không bội phục.

Trong các nghề nghiệp đã từng có trong loài người, cái nghề lâu nhất miên cưỡng nhất là nghề giết người, cũng là một nghề nguyên thủy nhất của đàn ông. Thậm chí còn cổ lão hơn cả chuyện sinh đẻ của đàn bà.

Tiền giết mướn tuy kiếm nhiều, nhưng đa số người giết mướn phải chịu nhiều bi kịch, bởi vì lúc bọn họ “làm nhiệm vụ”, tùy thời tùy lúc đều có thể bị giết chết, không những vậy, còn phải chịu sống sinh hoạt kiểu chôn dấu tên tuổi. Có lúc gặp phải nhiệm vụ đi giết thân nhân của mình, lúc đó không những phải giết không chút ngần ngại, mà còn ngay cả lông mày cũng không chau lại một cái nữa.

Giết mướn không những phải “lục thân bất nhận” mà còn phải lãnh

đam tàn bạo vô tình. Lại càng phải tuyệt tình, không thể nào có một chút nhi nữ tư tình, cũng không thể có tình cảm thiên luân. Tuyệt tình tuyệt nghĩa, tàn bạo ác độc máu lạnh... những thứ đó là điều kiện phải có của kẻ giết mướn, càng trọng yếu hơn là, phải không có “ta”. Không có “ta” thì không có tư lợi, không có cừu oán oán nghĩa, không có yêu không có hận, bao nhiêu thứ gì thuộc về “ta” đều phải đoạn tuyệt. Càng trọng yếu là cái nghề giết mướn không có chỗ kết cuộc, chỉ cần bước chân vào là, đến chết mới thôi.

Vũ công bí kíp là vật chết, thử hỏi thế gian này có mấy người võ công từ trong những bộ bí kíp ấy học ra. Trí tuệ, nghị lực, kinh nghiệm, thêm vào đó thời cơ, mới là yếu tố chân chính để luyện thành tuyệt nghệ, chỉ bất quá người đời không biết, thường thường hay bị những thứ truyền thuyết về võ công bí kíp làm mê hoặc thế thôi.

Giang hồ hung hiểm thế, nhưng rất công bình, chỉ cần có tài năng, là nhất định công bình.

Một người cần thành danh được, là có thể lấy được những gì mơ ước, đời sống của y sẽ hoàn toàn thay đổi, biến thành huy hoàng rực rỡ, đa sắc đa dạng, huy hoàng rực rỡ, chỉ tiếc là đời sống của y thường thường ngắn như sao xẹt.

Bởi vì y là người trong giang hồ.

Chính là người đang giết người, không phải kiếm, cũng không phải thương. Tại sao người lại muốn đi giết người? Thế giới của loài cá còn sạch sẽ hơn loài người.

Vũ công và danh khí, có lúc tuyệt đối là hai chuyện. Người có danh khí trong giang hồ, võ công chắc gì cao hơn người không có danh khí.

Mỗi người trên thế gian này đều có cái nhược điểm của y, mỗi thứ võ công đều có nhược điểm của nó.

Cao thủ qua lại chiêu thức với nhau, thường thường còn tàn bạo hơn kẻ tầm thường đánh nhau nhiều. Tầm thường đánh nhau, kẻ bại dù có bị thương, không chắc là chết; nhưng cao thủ qua lại mấy chiêu, kẻ bại đa số là chết.

Thắng thụ của cao thủ, cũng như quyết định giữa sống chết.

Người trong giang hồ có vũ nghệ trong người, không nhất định là

sống lâu hơn kẻ bách tính tâm thường. Ngược lại là khác, người cũ công càng cao chừng nào, thường thường chết nhanh chừng đó.

o O o

CỔ LONG LUẬN VỀ THỐNG KHỔ VÀ TỬ VONG

Nếu mình không thể không nghi ngờ người gần mình nhất, mình tin tưởng nhất, đấy thật là một chuyện thống khổ.

Thống khổ vốn có thể kích thích thần kinh con người, làm cho phản ứng của họ thêm nhạy bén, cũng có thể phát huy tiềm năng của họ... dù là một con ngựa, lúc mình gia roi vào nó, làm cho nó đau đớn, nó cũng biết chạy cho nhanh hơn một chút. Dã thú bị thương cũng thông thường đều hung mãnh hơn lúc bình thường!

Cái thống khổ lớn nhất của con người, không chừng cũng chính là chuyện không thể khống chế được tư tưởng của mình. Mình ráng hết sức đi nghĩ đến những kỷ niệm thú vị một chút xíu, nhưng thay vì vậy cứ nghĩ đến những chuyện chua cay thống khổ, lúc đó, mình sẽ thấy trong lòng như đang có cây kim đâm vào thật nhức nhối.

Nếu một người thấy người khác còn thống khổ hơn mình, cái thống khổ của họ sẽ giảm đi.

Một người hoàn toàn không có thống khổ, làm sao chân chính thường thức được cái mùi vị của sung sướng.

Một người lúc chân chính thống khổ, không những họ không còn cái lực lượng và tôn nghiêm để từ chối, họ còn mất đi cái dũng khí để từ chối.

Cái thống khổ lớn nhất của con người, là cứ đi nghĩ những chuyện mình không nên nghĩ, cũng không muốn nghĩ.

Chỉ có những người chân chính vô tình, mới không có thống khổ.

Lúc không có biểu tình gì có nghĩa là một thứ biểu tình đầy thống khổ.

Chỉ lúc mình chân chính yêu một người nào đó rồi, mình mới chân chính thống khổ.

Mình không muốn chết, thông thường cũng không muốn người khác chết.

Câu này nếu nói ở một phương diện khác cũng chính xác.

Nếu mình muốn giết người ta, phải chuẩn bị sẽ bị người ta giết.

Tử vong, rất công bình. Trước mặt tử vong, người có vĩ đại bao nhiêu cũng đều biến thành bình phàm.

Những chuyện người chết có thể nói cho mình nghe được, không chừng còn nhiều hơn cả người còn sống, không những vậy còn tin cậy hơn.

Mỗi người ai ai sớm muộn gì cũng sẽ có lúc nằm xuống. Bất kể lúc trước y hiển hách ra sao, đợi đến lúc y nằm xuống rồi, xem ra cũng giống người khác.

Một người lúc đã kinh nghiệm hết bao nhiêu đó “sống” và “chết”, tâm tính biến đổi ra sao nhất định không thể ai cũng tưởng tượng được ra.

Sinh mệnh mỹ hảo như vậy, một người chỉ cần còn sống đó, đã là chuyện đáng ăn mừng rồi.

Người không muốn chết, cũng sẽ chết. Người càng không muốn chết, có lúc lại ngược lại chết càng nhanh.

Chỉ cần mình chân chính yêu rồi, thống khổ cũng là đáng để chịu.

Trong những nơi hoan lạc, tại sao không có những chuyện quá khứ thống khổ?

Nếu không có hoan lạc, làm sao có thống khổ được?

Khoảng cách giữa thống khổ và hoan lạc, không phải chỉ là một đường chỉ hay sao?

Dù là Thần là Phật, chỉ e không khỏi có cái thống khổ của riêng họ, khuôn mặt tươi cười của bọn họ, không chừng chỉ bất quá là cố ý đưa ra cho thế nhân thấy đó thôi.

Thống khổ trong lòng người, có lúc cũng như miệng vết thương đang làm mủ, mình càng không đi đụng vào nó, nó càng ung thối sâu thêm, nếu mình hần học cho nó một đao, nó sẽ chảy máu chảy mủ, không chừng ngược lại nó sẽ lành.

Thống khổ chân chính, ngược lại không cho người ta có cảm giác là có thống khổ.

Trên đời này trừ thù hận ra, còn có một thứ tình cảm còn đáng sợ hơn... thống khổ. Thù hận làm cho ta muốn hủy diệt chỉ bất quá là kẻ thù, nhưng cái thứ tình cảm này, làm cho ta muốn hủy diệt chính mình,

muốn hủy diệt cả toàn thế giới.

Người ta sở dĩ có thống khổ, mà vì người ta là động vật có tình cảm. Mình chỉ có ở lúc yêu người nào đó chân chính mới bị chân chính thống khổ. Đây vốn là một trong những điều bi ai nhất của loài người.

Trong lòng mình tuy có bi ai, nhưng mình không muốn cho người khác lại chịu dùm cái bi ai và thống khổ của mình... bi ai, vĩnh viễn chỉ thích hợp cho một mình mình tự gặm nhấm lấy.

Chết, thường thường dễ dàng hơn là sống nhiều.

Chết, không phải thống khổ, thống khổ là cái khoảng thời gian phải chờ chết.

Có những người không chừng không hề biết mình sống để làm gì thật, nhưng còn có người khác đáng thương hơn, bọn họ thậm chí còn không biết mình vì sao mà chết.

Nếu một người chuyện gì cũng ở trong ý liệu của mình, không phải y sống không khác gì đã chết rồi không?

Một người bệnh nặng, sống hay không sống nổi, ít nhất có một nửa là phải xem chính y có muốn sống nữa hay không.

Y không để mắt vào thành bại, y mạo thị tử vong, lại càng khinh bỉ cái hư danh tài phú trên đời, nhưng y không cách nào chạy trốn được cái tình cảm ẩn tàng tự đáy lòng mình. Y có dũng khí, đối diện bất cứ chuyện gì, y có thanh trường kiếm bén nhọn của mình, y tung hoành thiên hạ, nhưng y chặt không đứt tơ tình trong lòng mình.

Kẻ thù thần bí nhất tàn bạo nhất không những vậy còn không tránh né được của loài người... tử vong.

Đối với lịch sử của sinh mệnh con người mà nói, không phải tử vong là một thứ du hí thần bí không ai suy đoán nổi. Người ta chỉ biết sơ lược có một lần, cũng chính như tử vong cũng chỉ có một lần.

Chết, không đáng sợ, cũng không đáng bi ai. Đáng sợ đáng bi ai là những người sống trong cái thế giới “sống cũng như chết”.

Trên trời dưới đất, không có chuyện gì chân thực hơn chết.

Một người sống không phải vì chính mình, thế giới này có rất nhiều người sống vì người khác. Nếu mình đã quá gánh nặng lên, thì không

nên tùy tiện bỏ nó xuống.

Chết, quý giá làm sao, chỉ có một lần, không có hai lần.

Giá trị sinh mệnh bản thân, tuyệt đối bình đẳng. Không ai có quyền cho rằng sinh mệnh của mình đáng giá để sống hơn người khác, không ai có quyền cho rằng sinh mệnh của mình quý giá hơn.

Lời nói không kinh người, chỉ bằng đừng nói; người không khoái hoạt, chỉ bằng chết quách.

Người đang sống, có lúc còn đáng thương hơn người đã chết nhiều lắm đấy.

o O o

CỔ LONG LUẬN VỀ NHÂN TÍNH

Người làm chuyện xấu, lúc nào cũng có chút giật mình, mà kẻ ác trên đời này cũng đều là tự tố cáo mình. Bởi vì bọn họ tính lấy những lý do không phải là lý do ra, để phân tán sự chú ý của người khác, để che dấu cái ý đồ chân chính của mình. Nếu kẻ ác này mà lại là đàn bà nữa, thì cô ta sẽ nhỏ thêm vài giọt nước mắt, hiệu quả có thể là càng có hiệu quả hơn.

Một người hại người khác và cũng chịu bị hại, mới là có bản sự, cũng giống như võ công vậy, đánh người ta được cũng phải chịu nỗi người ta đánh mình mới là công phu thật.

Đợi chờ là một thứ hành hạ, nhất là chờ đợi mà không biết chừng nào mới xong.

Từ lúc có loài người đến giờ, là đã có cờ bạc. Chơi đá đánh cuộc lấy đồ ăn, tỷ thí vũ lực lấy đàn bà. Phát minh ra tiền xong, tiền trở thành đơn vị tiện lợi để đánh cá. Nhưng đánh cuộc lớn nhất vẫn là đánh cuộc vào sinh mạng.

Biểu tình trên gương mặt người ta lúc đánh bạc trong sòng bài, có thể nói là hoàn toàn lộ hẳn ra: tham lam, gian trá, ích kỷ, tiếc rẻ, hối hận, thống khổ.

Những chuyện càng thú vị chừng nào càng không nên làm nhiều quá, nếu không sẽ biến thành mất hết thú vị.

Tập quán của một người, thường thường ai cũng biết, nhưng chính mình lại là người duy nhất không biết.

“Tái kiến” cái ý thường thường là tốt nhất là đừng “tái kiến”.

Chỉ có những người đàn bà ngu xuẩn nhất, mới công kích người đàn bà khác trước mặt chồng mình.

Lúc nào một người không chịu nhận mình đang sợ, là lúc y sợ muốn chết đi được.

Một người nếu có bí mật trong lòng không thể nói cho ai biết được, nó sẽ biến thành một thứ thống khổ, biến thành một thứ áp lực.

Một người chỉ lúc cảm thấy trong lòng mình già lão rồi, mới thật là

đã già lão.

Đời người đã có hết một phần ba thời gian là lãng phí trên giường. Vậy thì hai phần ba cuộc đời còn lại làm gì?

Trên đời này có những chuyện xem ra rất phức tạp huyền diệu, câu trả lời thường thường lại rất đơn giản.

Ánh sáng cũng giống như bóng tối vậy, bỗng sực đến, không ai biết nó đến lúc nào, nhưng mình nhất định phải có lòng tin, nhất định phải tin là sớm muộn gì nó cũng đến.

Làm một người bình thường cũng chẳng phải là chuyện đáng bi thương hay xấu hổ. Một người đang bình phàm, nhất định phải đi làm những chuyện y không nên làm, mới là đáng bi ai.

Ánh sao còn xa xôi hơn cả quê hương, nhưng ánh sao thì còn thấy được, quê hương thì sao?

Từ xưa đến giờ, bóng tối không phải là căn nguyên của sợ hãi sao?

Mỗi người đều có mệnh vận của mình, nếu huy hoàng quá, thì rất có thể ngắn ngủi; ta nguyện ý làm ánh sao xẹt, hay là làm một con đom đóm? Ánh sáng của sao xẹt tuy ngắn ngủi, nhưng cái thứ huy hoàng và mỹ lệ đó, có phải là ngàn vạn con đom đóm bì lại được đâu?

Một người chỉ cần sao cho lòng mình được quân bình, bất cứ làm chuyện gì, cũng đều thẳng băng cả.

Nếu một người trong lòng không được bình tĩnh, sống sẽ rất khổ sở.

Có lúc liên hệ giữa người và người với nhau, cũng giống như con diều vậy, bất kể diều bay lên cao bao nhiêu, xa bao nhiêu, vẫn còn có sợi dây buộc dính.

Một người rốt cuộc sẽ ra sao, rốt cuộc sẽ làm gì, thông thường đều do chính y quyết định mà ra.

Bình thời yên lặng như một kẻ xử nữ, lúc động sẽ như con thỏ thoát thân; bình thời làm như không thấy gì, lúc động ắt phải kinh nhân.

Chỉ cần ta đã làm một kẻ giang hồ, ta sẽ vĩnh viễn là một kẻ giang hồ.

Anh hùng từ xưa đến nay, có mấy kẻ không tham bôi hiếu sắc? Chỉ tiếc là những kẻ tham bôi hiếu sắc, hơn quá nửa đều không phải anh

hùng hảo hán.

Một người làm sai chuyện gì đó, lại đem nguyên nhân phát sinh ra sai lầm đẩy qua cho người khác, mình thì chẳng những không có chút gì hối hận, ngược lại còn sinh ra thù hận, muốn đi tìm người khác báo thù. Thứ hành vi đó vốn là một trong những nhược điểm nguyên thủy nhất của con người.

Một người nếu trong lòng đầy mặc cảm tự ty, thường thường sẽ biến thành một người rất kiêu ngạo.

Một đóa hoa cũng là một sinh mệnh. Trong khoảnh khắc đóa hoa ấy nở ra, cũng chính là lúc sinh mệnh đang vùng lên. Một sinh mệnh đang vươn lên nuôi dưỡng trong trời đất, trong đó bao nhiêu biến hóa tinh vi kỳ diệu, trên đời này không có thứ gì sánh được hơn.

Mỗi người đều có một sợi giây cột vào người mình, cả đời y phần lớn thời gian là bị sợi giây ấy buộc chặt cứng. Có những người sợi giây chính là vợ con gia đình, có những người thì là tiền tài sự nghiệp trách nhiệm.

Có người tin vào mệnh vận, có người không tin. Nhưng đa số đều thừa nhận, trong cõi u minh có thứ lực lượng gì đó lãnh đạm tàn bạo vô tình thần bí. Thế giới này có những chuyện không cách nào giải thích được, nhờ vào cái thứ lực lượng ấy mà phát sinh ra.

Người ca cứ ca, người múa cứ múa, kiếm của kiếm khách, bút của văn nhân, đấu chí của anh hùng, đều như vậy cả, chỉ cần không chết, là không bỏ đi được.

Hoài nghi và đổ kỵ, chính là con rắn độc trong lòng ta.

Một người đang chịu dày vò thống khổ trên thể xác, tư tưởng sẽ ngược lại càng nhạy bén.

Nếu mình muốn gạt ai, phải nhất định nhớ rằng, lúc nói dối không được hoàn toàn nói dối hết. Ta phải nói mười câu thật, để cho người ta tin rằng mình nói thật, sau đó nói một câu dối, người ta mới chịu tin! Một người muốn làm chuyện lớn, phải không được dối trá trong các chuyện nhỏ.

Một người chân chính thông minh, nhất định không khi dễ kẻ địch, nhưng hy vọng kẻ địch khi dễ mình.

Mỗi người đều thường thường vì những người mình thích, đi làm những chuyện mình không thích.

Một người trong lòng không có gì gian dối, mới đi tin tưởng vào người khác.

Nếu mình muốn người khác tin mình, mình phải cho người ta biết mình tin người ta.

Một đứa bé làm chuyện gì xấu, cha mẹ dĩ nhiên phải đánh nó phạt nó, nhưng nếu người khác đánh nó, làm cha mẹ không những đau lòng, không chừng còn sẽ liều mạng với người đó, đấy là “thương”, cái mà vĩnh viễn làm người ta không cách nào hiểu được, nhưng không ai chối cãi được nó tồn tại.

Mộng và thực rốt cuộc phân biệt rõ ràng được, đang lúc một người còn nghĩ được, thì mình đang mộng hay đang tỉnh, tám chín phần mười là không phải mộng.

Dục vọng của loài người cũng khó nói, có người có nhiều vô cùng, nhưng không bao giờ đủ, có người chỉ được một chút xíu là đủ quá. Loài người thật sự có thỏa mãn hay không, thật là một vấn đề rất chủ quan.

Bất kỳ người nào, nếu chỉ muốn thỏa mãn chính mình, chắc chắn sẽ đi hại người khác. Bởi vì y thường thường muốn được thỏa mãn, nhất định sẽ làm người khác không thỏa mãn. Có thể thừa nhận được mình không phải là kẻ quân tử, cũng là một chuyện không dễ dàng gì.

Tại sao người ta phải đợi đến lúc hạnh phúc mất đi rồi, mới có thể chân chính hiểu rõ hạnh phúc là gì?

Một người nếu chịu hy sinh thân mình đi cứu người khác, thì dù cô ta làm chuyện gì hoang đường đến đâu, ấu trĩ đến đâu, đều đáng được tôn kính. Bởi vì sự hy sinh đó mới là chân chính hy sinh, mới là cái mà người ta không chịu làm, cũng không làm được.

Một người nếu dục vọng nhiều quá, lớn quá, nhất định sẽ già đi nhanh lắm. Dục vọng là cái thống khổ lớn nhất của loài người.

Nhất thiết trong truyền thuyết, vĩnh viễn đều tốt đẹp hơn sự thật nhiều lắm.

Trên đời này không có chuyện gì mà không bỏ công ra mới lấy

được, nhất là thanh danh, tài phú và quyền lực.

Trên đời này không có ai có thể bầu bạn với một người khác vĩnh viễn. Bởi vì giữa người và người với nhau, bất kể tương tụ bao lâu, tối hậu kết cuộc đều là biệt ly.

Không phải là tử biệt thì là sinh ly.

Có những chuyện mình biết không nên làm, mà cứ không làm không được, ngay cả chính mình cũng không khống chế mình nổi. Bản thân của những chuyện đó hình như vốn có cái thứ gì dụ hoặc không thể kháng cự được. Ngoài ra có những chuyện mình không nên làm mà làm, là những chuyện vì hoàn cảnh bức bách, ngay cả chạy trốn cũng chạy trốn không nổi.

Một người nếu biết chân chính hưởng thụ sinh mệnh, thì dù y chỉ sống một ngày, cũng đã quá đủ.

Một người đến lúc không còn đối thủ, sẽ thậm chí còn tịch mịch hơn cả không có bạn bè.

Dẫn vật nhìn ra được, không chừng không phải là dẫn vật thật.

Một chữ hoặc một câu nói, thường thường có thể gạt một người xoay mòng mòng.

Một ngày của người thông minh, đổi được cả một đời người ngu.

Người tự phụ gặp phải người cao minh mà không tự phụ, cái mé tự phụ đó sẽ rất dễ dàng quay ngược lại thân mình, làm cho y phát hiện ra cái chỗ sở đoản của mình.

Tư tưởng loài người sao mà khó khống chế quá, ngày nào đó nghĩ tới rồi, sẽ khó mà vức nó ra khỏi đầu.

Đại đa số chàng trẻ tuổi lập gia đình chỉ vì cái giờ phút động phòng, chân chính vì cái mục tiêu tiếp tục nối dòng hương hỏa, e rằng một trăm không có một.

Làm cho người ta tuyệt vọng nhất là mình chán ghét chính mình.

Trên đời này người nào cũng cứu được, chỉ có một hạng người không đụng vào được... người thù hận chính mình.

Lúc hai người cách biệt nhau quá xa, ganh tỵ và thù hận thường thường sẽ không phát sinh.

Người ta chỉ cần trong lòng quang minh, sẽ thản thản đấng đấng,

bởi vì cái tôn nghiêm của loài người và trên người có y phục hay không, không có liên quan gì đến nhau.

Giữ giùm bí mật cho người ta, vốn chỉ có những người hoàn toàn thành thực mới làm được.

Lúc người khác đang suy nghĩ để quyết định chuyện gì, mình càng thôi thúc y, ép buộc y, hiệu quả thường thường là ngược lại.

Tiếng chân cũng giống như giọng nói, mỗi người đều có mỗi cái đặc biệt của riêng mình.

Chỉ có chờ, vĩnh viễn là sẽ không bị sai lầm.

Một người chỉ cần nhẫn nại, chờ được, sớm muộn gì y cũng sẽ chờ được cơ hội.

Một người lúc đang yếu đuối trông lỏng, thường thường sẽ nói ra những thứ ngay cả y cũng không ngờ mình sẽ nói ra.

Trong nội tâm sâu kín của một người thường thường có những bí mật chính mình cũng không biết... không chừng không phải là không biết, chỉ bất quá không dám đi moi móc ra thế thôi.

Một người trong bụng có nhiều bí mật quá, sẽ giống như que củi khô nhúng dầu vậy, lúc nào cũng sẽ dễ dàng bắt lửa vào người.

Một người nếu đã đi xuống rồi, bất kể là thể xác đang đi xuống hay linh hồn đang đi xuống, có muốn đi lên, cũng không phải là chuyện dễ dàng.

Một người chỉ cần hiểu biết chuyện, thì trên đời này vốn không có chuyện gì đáng phiền não phàn nàn.

Một người lúc chết đến nơi, thường thường sẽ là lúc thanh tĩnh nhất trong đời của y.

Người chân chính thông minh, vĩnh viễn không bao giờ coi người khác là kẻ ngốc. Bởi vì những người coi kẻ khác là kẻ ngốc, cuối cùng sẽ phát hiện ra, kẻ ngốc chân chính chẳng phải là ai xa lạ, đấy là chính mình.

Một người trong lòng càng sợ hãi, nói chuyện càng lớn tiếng.

Giết người không khó, tha được kẻ thù mình có thể giết, mới là chuyện khó khăn.

Một người muốn giết người, vì thù hận hay tức giận ngược lại ít,

mà vì sợ hãi thì nhiều.

Một người lúc muốn giết người, thường thường không phải là vì người đó hại gì y, mà là vì y muốn hại người ta. Đó cũng là cái bi kịch lớn nhất của loài người từ xưa đến giờ.

Chỉ có người chết mới giữ được bí mật, từ xưa đến giờ, đây là một trong những động cơ mãnh liệt nhất thúc đẩy người ta giết người.

Con người vốn yếu đuối, vốn có nhược điểm, cũng chính vì vậy, mà con người mới là con người.

Ông muốn tôi chờ ông, chính ông không phải cũng chờ tôi vậy sao!

Trên đời này vốn có nhiều chuyện giống như cây kiếm bén hai bên. Mình muốn đi hại người khác, chính mình cũng sẽ bị người khác hại như vậy. Có lúc mình bị tổn thương còn nặng hơn cả đối phương!

Nhân cách cao quý độc lập, vốn cũng như nghệ thuật độc đáo cao thượng, đáng được người ta tôn trọng như nhau.

Một người đến lúc bị xui xẻo, thì thế nào cũng có một giây chuyện xui xẻo đang chờ y.

Danh kỹ cũng giống như danh hiệp, đều là người trong giang hồ. Đều có một cái tính giống nhau, là đều không thể ai ai cũng lấy thường tình lý lẽ ra mà suy đoán. Có những lúc, danh kỹ cũng như danh hiệp, có thể bỏ sống chết vinh nhục ra ngoài không màng tới.

Muốn làm chân chính một con người đã không dễ rồi, muốn làm chân chính một nam tử hán, lại càng không phải là ba chữ “không dễ dàng” có thể hình dung được.

Một kẻ phụ thân đối với con mình quan thiết thế nào, vĩnh viễn không phải là đưa con có thể tưởng tượng ra nổi.

Xưa nay anh hùng đều đa số tịch mịch, một người lúc ở chỗ thấp, sẽ thường thường kiếm chỗ cao để đi lên, nhưng đi càng cao, người đi theo càng ít, đợi đến lúc y phát hiện ra trên cao chỉ có một mình y, muốn quay đầu lại cũng không kịp nữa.

Người ta nếu có lúc nào đắc ý quá, sẽ bị sơ hở trong chuyện phòng bị tự vệ.

Chỉ cần mình có quyết tâm, trên đời này sẽ không có chuyện gì mình không thể thật tình chịu đựng nổi.

Loài người, quả là thứ động vật kỳ quái, trong vạn vật thiên hạ, chỉ có loài người là thống khổ trong tâm linh nặng hơn trên thể xác, cũng chỉ có loài người mới có thể lấy cái thống khổ trên thể xác đi giảm bớt cái thống khổ trong tâm linh.

Một người nếu đã bị trầm mê trong chuyện gì đó, thì giống như đang làm chuyện mua bán với ma quỷ.

Một người càng nổi tiếng, người gặp được y càng ít.

Loài người có rất nhiều nhược điểm, phung phí tiền bạc khoe khoang khoác lác là một trong những nhược điểm. Vì vậy những chỗ đất tiền, làm ăn thường rất phát đạt.

Ta có thể không thích người khác, nhưng không cách nào không để người ta thích mình.

Một người trong đời của y, ít nhất cũng đều có làm qua một hai chuyện hồ đồ mà ngọt ngào. Những thứ chuyện đó không chừng không tốt gì cho y, nhưng ít nhất cũng để cho y một kỷ niệm ấm áp, để lúc già tịch mịch y còn ngồi đó nhớ lại.

Một người nếu muốn nở mày nở mặt trong chốn giang hồ, là phải có mấy thứ khuôn mặt hoàn toàn không giống nhau, ngay cả người thân cận nhất của bọn họ đều khó mà biết mặt thật của họ rốt cuộc ra thế nào.

Không ai đáng phải chịu nhục, cũng không ai có quyền vũ nhục người khác.

Bất cứ người nào, đều vĩnh viễn dừng cảm trong mộng hơn là lúc tỉnh, lại càng thật thà ngay thẳng hơn nữa.

Một người nếu đã đến lúc không thể ỷ lại vào được một thứ gì, thường thường y sẽ biến thành kiên cường ra.

Người mà mỗi người thích nhất, nhất định phải là chính y.

Người ta không phải có lúc cũng dễ dàng đánh mất những thứ mà họ cần thiết lắm sao? Đợi đến lúc họ mất nó đi rồi, mới biết là cái thứ đó nó trọng yếu với mình tới đâu.

Một người chân chính đáng được mình bội phục, thì chắc phải đợi đến lúc mình biết y lâu lắm rồi, mình mới biết y là hạng người thế nào.

Sòng bạc gần địa ngục nhất. Bởi vì những người thường thường

đến sông bài, rất dễ dàng trầm luân vào địa ngục.

Một người nếu trong bất kỳ hoàn cảnh nào cũng ngủ được, người này phải là tay kiêu ngạo (“thần khí”) phi thường.

Tâm linh của một người dù có bị khống chế, nhưng nếu ta bắt y đi làm một chuyện y không nguyện ý làm, lý trí của y còn đang muốn làm một cuộc phấn đấu cuối cùng.

Những chuyện tốt đẹp thường thường như cái chớp mắt, vừa hiện ra là biến đi, nếu ai muốn ráng giữ nó lại, thường thường chỉ đổi lấy thống khổ và bất hạnh thôi.

Chỉ có kỷ niệm mới là chân chính vĩnh hằng. Bởi vì chỉ có cái ngọt ngào của kỷ niệm mới được bảo trì vĩnh viễn.

Người làm chuyện đắc ý không được người khen thưởng, cũng giống như đàn bà mặc y phục đắc ý nhất của mình đi gặp tình nhân, chàng ta ngay cả nhìn cũng không nhìn lấy một lần.

Đẹp, chỉ là cảm giác của khoảnh khắc, chỉ có chân thật mới là vĩnh hằng.

Đẹp, chỉ bất quá là một thứ cảm giác trong khoảnh khắc, chỉ có chân thực mới là vĩnh hằng.

Ta chỉ cần có thể giữ được cái đẹp trong khoảnh khắc là quá đủ, chuyện vĩnh hằng để cho vĩnh hằng, ta chẳng cần phải để ý tới.

Trên đời này khó hiểu nhất là lòng người và tính người. Tính người phức tạp còn trên cả các thứ võ công trong thiên hạ. Nhưng nếu mình không hiểu tính người, võ công cũng sẽ vĩnh viễn khó mà đạt đến đẳng phong, bởi vì bất cứ chuyện gì, cũng đều có liên hệ mật thiết với tính người, võ công cũng không ngoại lệ.

Có lúc thậm chí mình biết người ta đang gạt mình, nhưng vẫn thà để bị gạt. Bởi vì mình cảm thấy chỉ cần có người nói tiếng chân thật với mình, mình có hy sinh bao nhiêu cũng là đáng.

Một người nếu thông minh quá, biết chuyện nhiều quá, không chừng sẽ từ từ biến thành người điên.

Bởi vì đến lúc đó, mình sẽ thấy làm người điên còn sung sướng hơn chút, vì vậy, có những người cái thống khổ lớn nhất của họ là y rõ ràng muốn làm người điên, mà làm không được.

Trên đời này đa số đều có một cái mặt nạ, bình thời tuy không thấy, nhưng đến lúc tất yếu, sẽ đem cái mặt nạ đó đeo lên. Có người vì muốn che dấu cái bi ai của mình; có người vì muốn che dấu cái phần nộ của mình; có người thì bất đắc dĩ, bất đắc dĩ phải đưa bộ mặt cười cợt ra mê người ta; có người vì muốn làm người ta sợ mình. Cũng có người vì muốn che dấu cái sợ hãi trong lòng mình.

Đại đa số người đều có vài cái mặt nạ không giống nhau, lúc bọn họ muốn thay đổi bộ mặt, sẽ giống như diễn hý trên sân khấu, thậm chí còn đơn giản hơn cả thay mặt nạ. Mặt nạ đổi nhiều quá, từ từ sẽ quên đi mất gương mặt mình vốn ra làm sao. Mặt nạ đeo lâu quá, sẽ không muốn kéo nó xuống. Bởi vì bọn họ phát giác ra, mặt nạ nhiều chừng nào, càng ít nếm phải khổ đau chừng đó.

Một người nếu không nghĩ cho chính mình, cuộc sống cũng không khỏi có đáng thương. Nhưng nếu một người lúc nào cũng nghĩ cho chính mình, cuộc sống thật tình không có gì là thú vị.

Một người nếu muốn người ta làm gì đó cho mình, tốt nhất là nên hỏi mình trước mình có thể làm gì được cho họ.

Một người đang lúc bối rối, không những không muốn cho người khác thấy dáng điệu của mình, cũng không muốn thấy người khác.

Chạy trốn tuy cũng xấu hổ, nhưng trên đời này có ai không chạy trốn? Có người chạy trốn lý tưởng, có người chạy trốn hiện thực, có người chạy trốn người khác, có người chạy trốn chính mình. Thật ra có lúc, chạy trốn chỉ là một thứ nghỉ mệt, để cho mình có thêm dũng khí đối diện với cuộc sống. Vì vậy nếu mình cảm thấy khẩn trương quá, chạy trốn được một chút, cũng thật tốt, nhưng đừng có chạy trốn lâu quá, bởi vì cái vấn đề mình đang trốn, không hề vì mình chạy trốn mà được giải quyết. Mình chỉ có thể nghỉ mệt lúc chạy trốn, mình không thể “chết” trong cái chỗ mình trốn.

Nếu người ta hiểu được cách tha thứ cho người khác cũng như mình tha thứ mình, thế giới này nhất định sẽ khả ái hơn nhiều lắm. Người dễ bị kinh ngạc, thường thường gan nhỏ hơn, yếu đuối hơn, cũng thật thà hơn.

Mỗi người đôi lúc cũng nói ra những câu mình không nên nói, nếu

không y không phải là con người rồi.

Mỗi người đều có đeo trên cổ cái gông của mình, trừ y ra, không ai có cách gì gỡ cho y.

Bất cứ ai cũng có thể bị gạt được, chỉ có mình là không gạt được thôi.

Tiểu nhân dưới cặp mắt của thế gian, cố nhiên chắc gì đều là tiểu nhân, quân tử dưới cặp mắt của thế gian, lại có mấy người là quân tử thật?

Người biết nói chuyện nhất, thường thường là người không nói gì.

o O o

CỔ LONG NHÂN SINH LUẬN

Một người nhập vào chốn giang hồ rồi, cũng giống như đang cưỡi lưng cọp, muốn xuống cũng khó lắm.

Bùn đất cũng có chỗ khả ái của bùn đất... nó yên lặng chịu đựng mình tàn đập, còn lấy cái ẩm ướt mềm mại của nó lại bảo vệ cho chân mình. Trên đời này không có bùn đất, hạt mầm làm sao nảy sinh ra? Cây cối làm sao mọc rễ? Chúng không oán, không hận, bởi vì chúng rất hiểu cái giá trị và quý giá của mình.

Trên đời này có những người không phải cũng như bùn đất vậy sao? Bọn họ chịu đựng hết những sự vũ nhục và khinh bỉ của người khác, nhưng bọn họ không hề oán than, không hề chống đối...

Đời người vốn có những thứ không ai có thể làm gì được hơn. Sáu chữ “không thể làm gì được hơn” xem ra rất bình thường, kỳ thực là cái bi ai lớn nhất, thống khổ nhất của đời người.

Dù cho mình có muốn thân hóa ra thành tro, vĩnh viễn xuống địa ngục, cũng không đổi được cái mà mình đã mất đi... không chừng mình vốn chưa hề đã từng có được.

Đời người có những chuyện, mình chỉ cần gặp phải, vĩnh viễn sẽ không bao giờ còn chạy trốn khỏi.

Người ta sống, là phải cần lý tưởng, có mục đích, là phải bất cổ nhất thiết phấn đấu hoài. Còn kết quả có thành công hay không, sung sướng hay không, họ không muốn để vào lòng.

Có những người không chừng cho rằng những người đó ngu xuẩn, nhưng trên đời này nếu không có những hạng người đó, thế giới này đã không biết biến thành ra cái thứ gì rồi.

Ly biệt giữa anh hùng, nhiều khi còn đứt ruột hơn cả sự chia ly của nhi nữ thường tình, bởi vì bọn họ dù có cả một trời ly biệt trong lòng, nhưng chẳng ai muốn nói ra ngoài miệng.

Đời người vốn không có chuyện gì là tuyệt đối, chỉ xem mình suy nghĩ ra sao thế thôi.

Cái lúc tối nhất trong ngày, cũng chính là lúc gần sáng nhất. Đời

người cũng thế, chỉ cần mình ráng qua được cái đoạn gian khổ hắc ám đó, sinh mệnh của mình sẽ lập tức tràn đầy ánh sáng và hy vọng.

Tia sáng mặt trời cuối cùng, lúc nào cũng huy hoàng mỹ lệ nhất... có lúc sinh mệnh cũng như vậy.

Không chọn được cách nào khác! Không làm cách gì được hơn! Hoàn cảnh bi thảm nhất của đời người không phải là sinh ly, không phải là thất vọng, không phải là thất bại. Hoàn cảnh bi thảm nhất của đời người, là đến cái lúc không thể làm gì được, không chọn được cách nào khác.

Đời người trên thế gian, chuyện bất hạnh tuy không ít, nhưng lúc vận khí lại, dù có đóng cửa lại cũng ngăn không nổi nó.

Trong thế giới này, trong cuộc đời người, không còn chuyện gì “không khoái lạc” bằng suy nghĩ, từ xưa đến nay, từ nay về sau, từ chết tới sống, đều không. Bởi vì chuyện mình suy nghĩ, thông thường đều là những chuyện mình làm không được. Đêm ngày cứ nghĩ, nghĩ đến thiếu điều muốn chết muốn sống, nghĩ đến chết xong sống lại, nghĩ muốn bò lẩn bò càng, nghĩ muốn thành si luôn, nhưng mình có nghĩ được ra không? Ha ha.

Mệnh vận con người, có lúc quả thật là kỳ diệu, nhưng cái ý trong câu “Hữu ý tài hoa hoa bất phát, vô tâm thập liễu liễu thành âm” (Có ý vun bón hoa, hoa không chịu nở, vô ý cắm nhánh liễu, liễu mọc ra um tùm), chỉ sợ chỉ có người quá tuổi trung niên mới lãnh hội được thôi, ở cái tuổi “Vi phú tân từ cường thuyết sâu” (Làm câu thơ mới, ráng nói sâu cho được), nhất định là không hiểu nổi.

Có những người dù còn chưa chết, cũng như đã chết rồi. Có những người chết rồi, mà vĩnh viễn vẫn còn sống, sống trong lòng người.

Dù là người biết nói dối nhất đời, con mắt cũng không biết nói dối.

Không đến lúc tất yếu, y không bao giờ nói dối... Vì vậy y nói dối mới đặc biệt có hiệu quả.

Nói dối nguyên do đầu tiên nhất chỉ bất quá là bảo vệ chính mình, một người phải nói dối không biết bao nhiêu lần rồi, mới hiểu được làm cách nào dùng lời nói dối để gạt người khác.

Mục đích của nói dối, nếu không phải là muốn nịnh nọt người

khác, thì cũng là muốn bảo vệ mình.

... Nếu mình đã không coi một người ra gì cả, thì sẽ không có lý do gì để nói dối, vậy thì hà tất phải nói dối.

o O o

CỔ LONG LUẬN TÌNH CẢM

Ái tình vốn là thứ tình cảm kỳ diệu nhất, đã chẳng ai hiểu được nó, lại càng không ai khống chế nổi nó, nó không giống tình bạn, tình bạn do tích lũy mà thành sâu đậm, ái tình thì đột nhiên. Nó muốn không lại là không lại, muốn lại thì lại như vũ bão, làm người ta không cách gì kháng cự nổi.

Có những lời qua tai người khác thật là quá trơ trẽn, nhưng qua tai tình nhân thì lại ôn nhu như gió xuân, ưu mỹ như ca khúc. Những lời tình nhân nói với nhau, vốn không để nói cho người khác nghe.

Trong con mắt của tình nhân của mình, bất kể mình làm gì đều cũng giống như một đứa trẻ con, cười giống con nít, khóc giống con nít. Một người thường thường cảm thấy người mình yêu lúc nào cũng có vẻ có mấy phần con nít.

Chính vì cô ta chẳng thém để ý gì đến y, vì vậy y mới đối với cô ta muốn chết đi được. Nếu cô ta yêu y thật, lấy y, không chừng y sẽ biến thành không màng gì cho lắm.

Người, vốn là thứ động vật kỳ quái như thế, đối với những thứ họ đã có trong tay, không bao giờ biết trân quý thêm đâu, đợi đến lúc mất đi rồi, thì thường thường phải hối hận thống khổ.

Chỉ cần có yêu, là có ghen tức. Không chừng có người nói: “Yêu là dăng hiến, không phải chiếm hữu; nếu đã là dăng hiến, thì không nên ghen tức”. Người nói câu đó, nếu không phải là thánh hiền, thì là kẻ ngu quân tử. Thánh hiền bác ái. Ngu quân tử thì vốn có yêu ai chân thật đâu.

Một người lúc thân thể yếu đuối nhất, tình cảm lại phong phú nhất.

Có tình cảm mới có sinh mệnh; có sinh mệnh mới có linh khí, mới có biến hóa.

Chỉ cần là con người, là có quyền yêu người khác!

Ái tình, thật tình quá kỳ diệu, “nó” có lúc biến một người ngu ngốc thành thông minh, có lúc lại biến một người thông minh thành một tên ngốc.

Một người nếu yêu quá mức, xem ra hình như lại giống như vô tình.

Chỉ đạo vô tình khước hữu tình

(Ngỗ là vô tình mà lại có tình)

Tình đào thâm thời tình chuyển bạc

(Tình đến lúc sâu đậm lại biến thành lợt lạt)

Đa tình tự cổ không dư hận. Bất hạnh là, một người lại cứ đi yêu một người không đáng cho mình yêu, bởi vì tình cảm vốn cũng như con ngựa chứng sút cương, chẳng ai khống chế nổi nó, chẳng ai làm gì được nó. Đây vốn là một trong những bi ai của loài người. Cùng chính vì vậy, mà thế gian này không thiếu những bi kịch diễn ra hoài.

Lúc mình ít nghĩ đến một người nào đó rồi, không phải đó có nghĩa là mình đã quên họ, chỉ bất quá bởi vì mình đã tương tư họ nhập vào cốt tủy rồi.

Trên đời này nếu có chuyện gì rửa đi được cái tiêu tụy của một người, thì đấy là nước mắt của người tình.

“Yêu” thật là kỳ diệu, có lúc rất là ngọt ngào, có lúc rất là thống khổ, có lúc rất đáng sợ... không những nó có thể làm một người biến thành ngu ngốc, nó còn có thể làm người ta biến thành mù lòa.

Trên đời này chuyện gì cũng không có thể miễn cưỡng được, chỉ có “tình” là không cách nào miễn cưỡng nổi.

Nếu mình thích người nào đó, thường thường hay gặp người đó, tất gì của họ cũng sẽ nhất định lây qua mình.

Ta có thể nói, trên đời này làm gì có thần, nhưng không thể nói rằng, thần tuyệt đối không rơi lệ. Bởi vì thần cũng có tình cảm. Không có tình cảm, không những không làm thần được, còn không làm được người.

Tình yêu vốn là thứ không thể suy đoán, có lúc thống khổ, có lúc ngọt ngào, có lúc làm người ta sung sướng, có lúc làm người ta bị thương.

Người thống khổ nhất, có thể vì có tình yêu mà biến thành sung sướng, người sung sướng nhất, cũng có thể vì tình yêu mà biến thành thống khổ vô cùng. Đấy chính là cái thần bí của tình yêu.

Mỗi người đều có lúc bốc đồng, không khống chế nổi lấy mình. Lúc đó trừ người y yêu ra, chuyện gì khác y đều toàn bộ quên sạch, toàn bộ quăng tuốt.

Y đã đến, đã sống, đã yêu. Y đã làm những chuyện y cảm thấy nên làm, không lẽ còn chưa đủ sao? Bất kể kết quả ra sao, y đều không hối hận.

Tình cảm của loài người, vốn là ngay cả thần cũng không cách nào khống chế nổi.

Có người quả không bao giờ già, bởi vì trong lòng họ tràn đầy tình cảm và hy vọng đối với loài người. Một người chỉ cần trong lòng còn có yêu và hy vọng, y sẽ vĩnh viễn còn trẻ.

Nếu mình không biết trân quý tình cảm người khác, người khác làm sao sẽ trân quý mình?

Trái tim một người một khi đã tan vỡ, dù y còn sức, cũng không chịu đem ra sử dụng, cũng không cách nào sử dụng, tất cả những gì của con người có, vốn là từ ở tâm tình biến hóa ra.

Lực lượng của tình yêu vĩ đại hơn cừu hận nhiều. Có lúc cừu hận xem ra tuy bén nhọn, thâm thiết, nhưng chỉ có lực lượng của ái tình mới vĩnh hằng bất biến.

Tình yêu có lúc âm đạm, mặt trời cũng vậy.

Tình cảm có lúc giống như mảnh vải bịt mắt, thường thường bịt cặp mắt của một người lại, dĩ nhiên là làm cho y không thấy được những thứ y đáng lý ra phải thấy.

Những người càng yêu nhau sâu xa chừng nào, càng dễ phát sinh ra hiểu lầm.

Kẻ gốc tối đa sẽ bị người ta gạt hai lần, người đa tình thì rất có thể bị người ta gạt hai trăm lần, bởi vì đây là do y cam lòng tình nguyện.

Một người nếu trái tim đã chết, tình đã diệt rồi, trên đời này còn có ai hại y được nữa.

Một người có thể yêu thương cả trăm lần, nhưng y sẽ quyết không quên được lần đầu tiên.

Con người tại sao cứ không trân quý thêm cái tình cảm mình đã có

được, mà lại đợi đến lúc mất nó rồi thì hối hận?

Càng yêu đậm chừng nào, thống khổ cũng càng đậm theo. Yêu thêm sâu, thương tổn càng nặng. Tại sao người ta yêu nhau, mà lại hại nhau như vậy nhỉ?

Tại sao người thích đao, thường thường sẽ chết dưới lưỡi đao? Tại sao người làm mình đau lòng lại là người mình yêu?

Người ta chuyện xong rồi mới phát hiện ra, chân chính đi yêu một người, là một điều thống khổ vô cùng, được yêu thì lại hạnh phúc làm sao. Nhưng lại có bao nhiêu người, thà đi yêu người ta nhưng lại không muốn được yêu.

Chuyện trên thế giới này tại sao cũng cứ như vậy? Một lần ngẫu nhiên đột phát tại sao lại động lòng người thiếu nữ hơn là chuyện an bày khắc ý?

Bản thân của tình yêu vốn không làm lẫn. Bất cứ người nào yêu một người khác không có gì là sai lầm.

Không yêu chính là hận, yêu quá cũng có thể biến thành hận. Yêu và hận vốn chỉ bất quá cách nhau một sợi chỉ.

Một thứ áp lực bên ngoài vào, thường thường sẽ làm cho sự cách trở giữa hai người tuy yêu nhau mà không cách nào yêu nhau, bị ép vỡ ra, làm cho tình cảm của họ càng trở nên sâu đậm.

Tình cảm con người không phải là đồ vật, anh có quyền gì đem tình cảm của tôi chuyển giao cho người khác?

Tình yêu không phải là chiếm hữu, mà là cung cấp và hy sinh.

Loài người có nhiều tình cảm, tuyệt đối không có quy luật gì cả, cũng không ai có thể khống chế được, nhất là chính mình lại càng không khống chế được.

Người đa tình dấu tình cảm của mình, khó hơn người vô tình dấu sự lãnh đạm của mình rất nhiều.

Có những chuyện, chỉ có một cơ hội thôi, mất nó rồi, là vĩnh viễn mất luôn. Tình cảm là một thứ như vậy, lúc mình đưa ra lần đầu tiên... thì nhất định là toàn bộ đưa hết ra, nếu trật lất rồi, thì dù mình có kiên nhẫn bằng trời cũng chỉ có thể thu lại chút ít.

CỔ LONG LUẬN VỀ NAM NỮ

Một người đàn ông, nếu (được) một người đàn bà yêu phải, đây có phải là lỗi của y? Một người đàn bà, nếu yêu phải một người đàn ông đáng cho cô ta yêu, có phải là lỗi của cô ta? Nếu bọn họ không ai có lỗi, vậy thì lỗi của ai?

Một người đàn ông có thể không tiêu tiền một cách tùy tiện, nhưng y nhất định không thể không biết cách tiêu tiền. Người đàn ông không biết cách tiêu tiền, nhất định là người đàn ông vô dụng. Bởi vì mình nhất định phải biết tiêu tiền rồi, mới hiểu được làm sao đi kiếm tiền.

Hôn nhân giữa nam nữ với nhau cũng giống như câu cá, cầm cần câu thường thường là đàn ông, đàn bà lâu lâu cầm một lần cũng không có gì quan hệ, bởi vì chỉ có những người bằng lòng mới chịu cắn câu. Nếu sau này bạn có câu cá, con cá đó không chừa cũng đang cho rằng nó câu bạn đấy.

Đại đa số đàn bà đều yêu con nít còn hơn cả chính mình, đó là mấu chốt, cũng là cái vinh quang của nữ tính, sinh mệnh của loài người cũng chính vì nhờ vậy mới vĩnh viễn được tiếp tục. Nhưng đứa bé còn chưa sinh ra, thì là chuyện khác hẳn. Đàn bà đối với một đứa bé chưa sinh ra, nhất định không có cảm tình gì sâu xa, tình yêu gì lớn lao. Bởi vì lúc đó, mấu chốt của cô ta còn chưa được có gì để kích phát. Không như nhân tính, mấu chốt là hoàn mỹ, chí cao vô thượng, hoàn toàn không ích kỷ, bất chấp lợi hại, bất cố nhất thiết, và cũng không yêu cầu đền đáp. Nhưng nhân tính thì có nhược điểm.

Một người đàn ông có giá trị, lúc nào cũng giữ những điều mình vốn muốn nói ra trong lòng. Người đàn ông nói gì cũng được, thường thường hay bị người ta khinh thị.

Đàn ông gặp phải đàn bà đẹp, trừ kẻ bị mù và nguy quân tử ra, ai cũng không khỏi muốn nhìn nhìn một chút, bất quá, có người tối đa cũng chỉ nhìn nhìn thế thôi.

Chỉ có đàn ông thông minh mới hiểu được, lấy mắt nhìn thì nhiều, mở miệng ra thì ít.

Đàn bà thật kỳ quái, chưa lấy chồng, cứ hy vọng chồng mình sẽ là người vừa hào sảng vừa khảng khái, đợi đến lúc lấy chồng rồi, bèn hy vọng chồng mình càng bủn xỉn càng tốt, tốt nhất là đừng mời khách nào cả, đem tiền đưa hết cho cô ta.

Đàn bà thấy những thứ đồ mình thích, bèn nhìn không thấy nguy hiểm nữa.

Đàn bà đều có những lúc phải nhận lấy số phận của mình... đó là chỗ hay nhất của đàn bà.

Một người đàn ông nhất định không được nghe lời đàn bà quá, đàn ông mà nghe lời đàn bà quá, người đàn bà sẽ ngược lại coi y không ra gì cả.

Người đàn ông địa vị càng cao, càng có biện pháp, càng thích đàn bà không nghe lời, bởi vì bọn họ bình thời gặp đàn bà nghe lời nhiều quá rồi. Chỉ có những người đàn ông ít gặp đàn bà, mới thích nghe đàn bà nịnh nọt mình.

Chỉ cần là đàn ông, biết đàn bà ghen vì mình, sẽ khoan khoái lắm.

Những câu khó tin nhất trong thiên hạ, là đàn bà nói đến tuổi tác của mình. Lúc còn trẻ tuổi, hy vọng mình thành thực một chút, bèn tăng lên một vài tuổi; đợi đến lúc cô ta thành thực rồi, bèn sợ mình già quá, phải bớt đi một vài tuổi; thêm vài năm nữa, bà ta đã già thật quá rồi, nói bớt đi càng nhiều, cho đến lúc bà ta không còn chắc mình đã được bao nhiêu tuổi.

Giữa đàn ông đàn bà với nhau, có câu nói gì nhất định phải nói ra. Nếu mình không nói ra, người khác làm sao biết được? Hiểu được?

Người đàn ông có vợ rồi chắc đều biết, giả vờ ngủ, có lúc lại là điệu kẻ vô thượng để đối phó với đàn bà, đàn bà có hung dữ đến đâu, gặp chiêu đó cũng không còn đường hý diễn.

Mấy cô thiếu nữ trên đời này, đa số đều có một điểm đàn ông sánh không được, đó là cô ta thường thường biết lừa gạt được chính mình.

Cô gái nào có quật cường đến đâu, cũng có những lúc nuông chiều đàn ông. Dù cô ta không thèm coi hết cả đàn ông trong thiên hạ vào trong mắt, nhưng lại chết mê chết mệt với một người.

Người đàn bà có chồng, đang lúc bà ta phát hiện mình còn ra lệnh

cho những người đàn ông khác được, bà ta dĩ nhiên sẽ đắc ý lắm, và cũng dĩ nhiên có đủ tư cách để cười, cười thật khoan khoái trong lòng.

Đàn bà đẹp, bất kể là đàn ông hay đàn bà đều sẽ nhìn không nổi phải nhìn hai ba lần.

Đàn ông và đàn bà chỗ khác nhau nhất, là đàn ông có lúc thà trái lời cha mẹ, đắc tội thân nhân, cũng không chịu làm mất bạn bè.

Đàn ông không những sợ bị mất mặt trước mặt đàn bà, lại càng sợ mất mặt trước một đám đàn ông.

Đàn ông đều có một cái tật chung, đó là rất dễ quên chuyện mình bị gạt.

Đàn bà khi giận dữ, tốt nhất là đừng để ý tới cô ta.

Một người đàn bà làm người ta chán ghét nhất, là lúc bà ta làm những chuyện không hợp với tuổi tác của mình.

Đàn ông có thể yêu đồng thời rất nhiều đàn bà, nhưng đàn bà làm không được. Đàn bà yêu người đàn ông nào, ắt phải yêu đến phát cuồng, nhất định không đi yêu người thứ hai, nhưng đến lúc cô ta yêu người thứ hai, tình cảm của cô ta đối với người thứ nhất, đã mất hết sạch sành sanh.

Một người đàn bà muốn hận một người đàn ông, sẽ tùy thời tùy lúc tìm ra vài trăm thứ lý do.

Đàn bà xấu xí cũng có mỹ lực, có lúc thậm chí còn quyến rũ đàn ông hơn cả các cô đẹp, vì cái phong tư thái độ của cô ta, lối cười lối nói, lối cử động, đều có thể khiêu khích dục vọng của đàn ông.

Mấy cô gái là những động vật rất kỳ quái, dù lúc trước cô đối với mình chẳng có cảm tình gì chân thật, nhưng mình đã được cô ta, cô ta là của mình.

Mấy cô mà nói mình đừng lại tìm cô ta nữa, cái ý của cô ta không chừng là muốn mình lại tìm cô ta.

Mấy cô gái cũng giống như cái bóng, nếu mình theo đuổi cô ta, cô ta sẽ ở trước mắt mình, mình mà quay lưng lại, cô ta sẽ theo dính sau lưng mình.

Đàn bà vô dụng lắm, đàn ông gặp phải chắc chắn là đau đầu; đàn bà mà năng cán lắm, đàn ông gặp phải cũng chịu không nổi.

Đẹp và trung thành, hai thứ đó rất khó mà thấy cùng một nơi ở một người đàn bà.

Trước mặt một người đàn bà mình yêu, mỗi người đàn ông đều sẽ biến thành một kẻ ngốc.

Những người sợ vợ đa số đều không phải là người xấu. Một người nếu ngay cả bà vợ cũng sợ, làm sao còn có gan làm chuyện gì xấu.

Nước mắt của đàn bà, vĩnh viễn là thứ vũ khí hữu hiệu nhất đối phó với đàn ông.

Một người đàn bà nếu dùng mắt mình để tán tưng một người đàn ông, điều đó sẽ làm cho anh ta sung sướng hơn tất cả những lời nói gì khác.

Giữa đàn bà với nhau, tuy rất khó làm bạn bè, nhưng đàn bà thường đồng tình được với đàn bà, bởi vì bọn họ cảm thấy, chỉ cần là đàn bà, là đáng được đồng tình.

Mấy cô con gái đa số có cái tật, chuyện càng đáng sợ chừng nào, càng muốn nghe chừng đó.

Người đẹp không ít, chỉ có người có trí tuệ mới không nhiều.

Đàn bà đều thích đàn ông thật thà, nhưng động một cái là mắng bọn họ ngu xuẩn, xem ra làm đàn ông cũng không dễ.

Trước mặt chồng mình mà gặp người ngoài, tâm cơ của mỗi người đàn bà đều sẽ biến thành thâm trầm.

Cái bi ai lớn nhất của đàn bà, không chừng là dung nhan dễ bị già nua, tuổi thanh xuân qua mau quá.

Đàn bà đã từng ở chốn phong trần lâu năm, nếu thật muốn tìm chỗ nương tựa, thường thường sẽ tìm một người thành thực.

Cái bi thảm nhất của người đàn bà, là yêu phải một người đàn ông cô ta không nên yêu.

Cái tật lớn nhất của đàn bà là lúc nào cũng coi đàn ông không ra con người, lúc nào cũng nghĩ là đàn bà cho đàn ông chịu khổ là đáng làm, đàn ông cho đàn bà chịu khổ là đáng chết.

Con gái nói mình không nghĩ gì cả là trong lòng đang có tâm sự.

Nếu một người đàn ông tín nhiệm vào đàn bà quá, y làm chuyện gì cũng nhất định sẽ bị thất bại.

Đàn ông càng khẩn trương càng cần đàn bà, đàn ông tuổi tác càng lớn càng cần đàn bà trẻ tuổi.

Đàn ông xấu trai thường thường cảm thấy mình nam khi khí khái hơn mấy tên đẹp trai, cũng như đàn bà xấu xí thường thường cảm thấy mình thông minh hơn các cô đẹp.

Trên đời này cái kỳ quái nhất khó đoán được nhất là lòng người, đàn ông và đàn bà như nhau.

Đàn ông gặp phải đàn bà, cũng như tú tài gặp quan binh, không thể nào lý luận cho được. Tâm lý của đàn bà hình như không có hai chữ phải trái trong đó, làm chuyện gì, chỉ cần cô ta không cao hứng, mình lý luận với cô ta, lý do của cô ta vĩnh viễn còn đầy đủ hơn mình mười lần.

Lúc con gái kiểm chuyện rắc rối, đàn ông nào thông minh đều câm miệng lại.

Đàn bà có lúc giống như hột đào. Mình chỉ cần đập vỡ cái vỏ cứng bên ngoài, sẽ phát hiện ra nội tâm của cô ta mềm yếu làm sao.

Trên đời này có hạng đàn bà điên cuồng độc ác, nếu không lấy được thứ gì đó, sẽ trăm phương ngàn cách phá hoại nó đi cho được.

Trong lòng mỗi người đàn ông, đều có một người đàn bà không có ai có thể thay thế vào được.

Đàn ông nói chuyện trước mặt đàn bà, phải cần để ý cẩn thận, nhất là trước mặt người đàn bà thích mình.

Đàn ông chưa từng tiếp xúc với đàn bà, cũng giống như một cái đe vững chắc vô cùng, rất khó mà vỡ.

Tại sao đàn bà mặc y phục càng mỏng càng nhìn thấu qua, đàn ông ngược lại càng thấy không được.

Đàn bà thành thực không nhất định là khả ái, đàn bà khả ái không nhất định là thành thực.

Một người đàn ông có lúc trước mặt đàn bà không thể không làm bộ ngu một chút.

Đàn ông hình như trời sinh là để đàn bà gạt, nếu đàn bà không gạt y, không chùng y lại cảm thấy trong người không tự tại lắm.

Đàn bà nếu muốn đánh ông chồng, ngay cả hoàng đế lão tử cũng

khuyến không nổi.

Dưới mắt đàn ông nhìn vào, bà vợ của mình lúc nào cũng đặc biệt già hơn một chút.

Đàn ông có kinh nghiệm nhìn đàn bà, thông thường nhìn từ chân tay nhìn ra.

Trái tim đàn bà mà cứng lại, ngay cả cây đinh cũng khó mà đập thủng vào.

Một cô gái nếu chịu nói tên mình ra trước mặt một người đàn ông lạ mặt, ít ra cô ta cũng có ý nói cô ta không chán ghét y gì.

Lúc một cô gái nói cô ta muốn chọc mình giận cho chết, ý cô nói thường thường là cô ta thích mình.

Nước mắt của đàn bà còn lợi hại hơn cả ám khí. Bất kể ám khí lợi hại ra sao, ít nhất mình còn tránh né được. Nước mắt của đàn bà, ngay cả tránh còn tránh không nổi. Bất kể ám khí lợi hại ra sao, tối đa là chỉ làm ra vài cái lỗ hồng trên người mình. Nước mắt của đàn bà có thể xé từng mảnh trái tim mình ra.

Có rất nhiều đàn bà chỉ thích đàn ông có dã tâm! Nếu mình không có dã tâm gì với cô ta, cô ta sẽ chẳng có để ý gì đến mình.

Không có người đàn bà nào chịu nghe đàn ông khoe khoang một người đàn bà khác trước mặt mình.

Đàn ông nếu thích người đàn bà nào, y gặp người đàn bà đó, ánh mắt sẽ lộ vẻ gì đó khác người.

Nước mắt có thể làm đàn bà thoát khỏi hoàn cảnh nguy khốn, giải quyết được bao nhiêu là vấn đề của cô ta, đem chuyện vô lý biến thành hữu lý, đem cơn giận dữ của đàn ông biến thành nhu tình, thù hận biến thành thương yêu, làm được bao chuyện xem ra không thể làm được, công phá bao nhiêu thành lũy xem ra không thể nào phá nổi.

Một người đàn bà sinh ra đẹp mà lại biết cái giá trị sắc đẹp của mình, sẽ cực kỳ nguy hiểm đối với đàn ông.

Đàn bà nhìn đôi chân của mình, thường thường sẽ nghĩ ngợi đâu đâu, nhất là những người có cặp chân đẹp. Chân hình như đại khái là có liên hệ gì đó thần bí với những chuyện gì đó thần bí.

Một người đàn ông nếu coi một người đàn bà thành ra bạn của

mình, thường thường sẽ quên mất cô ta là đàn bà.

Người đàn bà chân chính thông minh đều biết rằng, cô ta nói chuyện với người đàn ông nào, đều nên hiểu chuyện ít hơn người đàn ông đó một chút.

Đàn ông đều là thú “tiện cốt đầu”, mình càng nóng nảy đi theo y, y sẽ càng đắc ý, nếu mình không để ý gì đến y, y ngược lại không chừng sẽ bỏ lại tìm mình.

Trên đời này đàn ông có thể có một trăm bảy tám mươi loại, nhưng đàn bà chỉ có một loại.

Vàng cũng có lúc biết nói, không những vậy còn đả động được trái tim người đàn bà hơn là những lời hoa ngôn xảo ngữ đã từng có trên đời này.

Một cô gái trước khi kết hôn tâm lý sẽ nghĩ ra sao? Đối với đàn ông mà nói, đây chỉ sợ vĩnh viễn là một bí mật, vĩnh viễn không ai suy đoán ra nổi.

Mấy cô tại sao cứ thích lấy những người mà các cô không hiểu được.

Mọi chủng tộc đều có người sợ vợ, chuyện sợ vợ hoàn toàn không phân biệt chủng tộc, giai cấp.

Một người đàn bà nếu làm điều trước mặt mình, đấy là điều chứng tỏ cô ta đang thích mình lắm.

Đối với một cô thiếu nữ, thiên hạ không còn chuyện gì mỹ diệu bằng được ý trung nhân tán tụng mình.

Đàn ông thường thường đều nhịn không nổi nói chuyện về người đàn bà của mình trước mặt bạn bè, cũng như đàn bà nhất định không thể đem áo quần đẹp để của mình chôn dưới đáy rương.

Có hai cách khống chế đàn ông. Một là hết sức làm cho họ cảm thấy mình nhu nhược, để bọn họ lại chiếu cố mình, bảo vệ mình, không những vậy, còn để bọn họ lấy đó làm vinh dự. Còn cách kia thì hết sức đả kích bọn họ, tiêu hủy hoàn toàn cái oai nghiêm của bọn họ, để bọn họ không ngẩng đầu lên nổi trước mặt mình. Rồi thì mình chỉ việc đối với họ nhẹ nhàng một tý, thậm chí chỉ cần cười với họ một cái, bọn họ đã cảm thấy vinh hạnh lắm, cảm kích lắm. Nếu mình làm

cho đàn ông có cảm giác như vậy, bọn họ sẽ không tiếc làm bất cứ chuyện gì cho mình.

Mọi người đều cho là cô ta sẽ nói những lời khó nghe kia ra, cô ta bỗng không nói gì cả. Bởi vì cô ta biết, bất kỳ những lời khó nghe cách mấy, cũng không hung dữ bằng không nói gì cả.

Đây là chuyện làm cho người ta tức muốn chết dở sống dở, tức muốn điên lên. Càng tức nhất là, tuy cô ta không nói gì cả, y đã biết cô ta muốn nói gì. Lại càng tức người nữa là, y cũng biết người khác ai ai cũng biết.

Đàn ông ai cũng thích đàn bà nghe lời, nhưng đàn ông đã thích cô nào rồi, sẽ bất tri bất giác nghe lời cô gái đó.

Bạn yêu cô ta, cô ta không yêu bạn; bạn không yêu cô ta, cô ta yêu bạn. Đó là đàn bà.

Thượng đế chế tạo ra đàn ông, phát hiện ra y còn chưa đủ cô độc lắm, bèn cho y một người đàn bà làm bạn, làm cho y cảm giác rõ ràng hơn cái tịch mịch.

Đàn ông phải nên cho đúng là đàn ông, nói lời nói đàn ông, làm chuyện đàn ông.

Đàn ông phát hiện ra mình bị người đàn bà mình yêu thương lừa gạt rồi, cái thứ phẫn nộ và thống khổ, trên đời này không có thứ gì khác sánh bằng!

Đàn ông lúc nào cũng thích nhìn đàn bà làm này làm kia cho mình, bởi vì những lúc đó, y sẽ cảm thấy người đàn bà này chân chính yêu mình, không những vậy còn chân chính thuộc về mình.

Đàn bà nếu muốn làm một người nào đau lòng, thế nào cũng sẽ tìm ra được lời nói, hình như đó là cái bản lãnh trời sinh của họ, cũng như con rắn rung chuông có nọc độc vậy.

Trên đời này đàn ông không thích ăn rất hiếm, vì vậy đàn bà biết nấu ăn khỏi lo phiền không tìm được chồng.

Tại sao mấy cô con gái lại gạt được mấy ông già? Thậm chí còn gạt được những lão già tinh minh hơn họ cả chục lần. Có phải vì mấy lão già quá tịch mịch, vì vậy khát vọng ái tình ngược lại thành ra mãnh liệt hơn là đám trẻ tuổi?

Đàn bà thông minh đều biết chiến lược đối phó đàn ông hữu hiệu nhất, đó là để cho đàn ông cảm thấy họ yếu đuối.

Trên đời này không có một người đàn ông nào có thể hiểu được đàn bà, nếu có người nào cho rằng mình hiểu, y sẽ nếm khổ nhiều hơn người khác.

Một người đàn bà muốn hỗ trợ cho người đàn ông của mình, không cần phải là chết theo y, liều mạng cho y, mà là nên khích lệ y, an ủi y, để cho y an tâm đi làm chuyện của y, để cho y cảm thấy mình quan trọng, không bị người nào khinh thị.

Người đàn ông thông minh, dù có yêu cô nào cực kỳ, cũng chỉ dấu trong lòng, nhất định không hề để lộ ái tình của mình hoàn toàn ra trước mặt cô ta.

Làm nũng với đàn ông, vốn là đặc quyền của đàn bà.

Nếu bạn là một người thông minh, đừng khi nào nói thẳng ra những lời nói dối của các cô ngay trước mặt các cô, bởi vì dù bạn có nói ra, các cô cũng sẽ có lời giải thích; dù bạn có không tin những lời giải thích đó, các cô cũng không chịu thừa nhận mình đang nói dối.

Đàn bà đã muốn làm gì, cách tốt nhất, là để cô ta đi làm chuyện đó, cô ta sẽ nhận thấy tự mình rất nhanh chóng chuyện đó cũng chẳng có gì hứng thú.

Bởi vì các cô đối với bất kỳ chuyện gì sẽ không duy trì hứng thú được bao lâu, nhưng nếu bạn không để cô ta làm chuyện đó, cô ta lại càng có hứng thú muốn đi làm chuyện đó.

Đàn bà mỹ lệ nhất chưa chắc là đàn bà khả ái nhất, ngựa nhanh nhất chưa chắc là ngựa cường tráng nhất... Đàn bà đẹp thường thiếu ôn nhu, khoái mã thường thiếu sức dai dẳng.

Trên đời này chỉ có đàn bà là thay đổi được đàn ông.

Đàn ông ai cũng cho là đàn bà yếu đuối, ai cũng cho rằng mình là chủ tể mệnh vận của đàn bà, nhưng không biết rằng mệnh vận của đàn ông đều nằm trong tay của đàn bà cả.

Bạn càng muốn đàn bà đừng hỏi, cô ta càng muốn hỏi.

Đàn bà thà bị người khác hận mình, còn hơn bị người khác khinh thị mình.

Một người đàn bà nếu hay đi can thiệp vào chuyện đàn ông, sớm muộn gì cũng sẽ hối hận.

Đàn bà thật kỳ lạ, chuyện không nên biết, bọn họ đều biết cả, chuyện nên biết, bọn họ lại ngược lại không biết gì cả.

Người già nhất và người trẻ nhất, hai hạng người này thường thường hay dễ bị đàn bà gạt.

Đàn bà có thể làm cho đời sống của mình hạnh phúc như thiên đường vậy, cũng có thể làm cho đời sống của mình gian khổ như địa ngục.

o O o
(HẾT)

(Lời người dịch:

Đây là bài cuối cùng trong những bài của Cổ Long, lúc bắt đầu, tôi cứ ngỡ sẽ có bài cảm tưởng sau đó, nhưng tới đây thì cảm tưởng của tôi đã hoà đồng vào trong những bài luận của ông ta. Có những chuyện tôi thấy hoặc đồng ý, hoặc phản đối, hoặc vui vui, hoặc buồn buồn..., nhưng ông ta chẳng còn cãi cò gì được, vì vậy thôi khỏi cảm tưởng gì cả. Mọi người đọc những bài của ông ta viết đây, chắc sẽ có một cảm tưởng riêng, và hiểu biết riêng về những ý nghĩ nằm sau lưng cuốn tiểu thuyết kiếm hiệp của ông ta.)